



Ավետիք Իսահակյան

Գիշերն եկավ, գով – հովն ընկավ

Գիշերն եկավ, գով – հովն ընկավ,
Աստղունքն լուսնին ձայն տվին.
Լուսնյակն ելավ, մով – ծովն ընկավ,
Հավքերն ինձի ձայն տվին:

Ես վեր ելա ոգի առած՝
Ջարկի սրտիս լարերին.
Միրտս խնդաց, կուրծքս թնդաց –
Եվ լարերը խզվեցին ...

-Միայն սիրո լարը մնաց
Սրտիս անհուն խորքերում.
Ու վառ սիրո երգը շողաց
Կյանքիս ամեն ծայրերում ...

1893

Լայպցիգ